

ע"פ 56263/12/13 - ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ, רוני זילבר, עומר ארמוזה, יניב רוסו נגד מדינת ישראל, רשות שמורות הטבע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 56263-12-13 ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ ואח' נ' רשות שמורות הטבע
ע"פ 56164-12-13 עומר ארמוזה ואח' נ' רשות שמורות הטבע

בפני כבוד הנשיא י. אלון
כבוד השופט י. צלקובניק
כבוד השופטת י. רז-לוי
המערערים

1. ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ
2. רוני זילבר
ע"י ב"כ עו"ד דורון עמיר
3. עומר ארמוזה
4. יניב רוסו
ע"י ב"כ עו"ד שרון טל

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
רשות שמורות הטבע ע"י ב"כ עו"ד ג. עדתו ו/או נ. פיינר

פסק דין

הנשיא י. אלון:

הערעורים ופסק הדין קמא

1. שני ערעורים שהדיון בהם אוחד, על פסק דינו של בית משפט השלום באילת (כב' השופט י. עדן) בו הורשעו ארבעת המערערים בעבירות של פגיעה בערכי טבע מוגנים לפי סעיף 33 (ג) לחוק גנים לאומיים שמורות טבע ואתרי הנצחה התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק הגנים").

דינה של המערערת 1 ("המערערת") נגזר לקנס של 150,000 ₪.

דינו של המערער 2 ("רוני") נגזר לקנס של 150,000 ₪ ולמאסר על תנאי של 3 חודשים.

דינם של המערער 3 ("עומר") ו-4 ("יניב") נגזר לקנס של 25,000 ₪.

הערעורים מכוונים נגד עצם הרשעתם של המערערים ולחלופין נגד סכומי הקנסות שהוטלו עליהם בגזר הדין.

עמוד 1

2. להלן תמצית ההליכים קמא.

כתב האישום הוגש לבית משפט השלום נגד תשעה נאשמים. ארבעת המערערים דנן (נאשמים 1-4) וחמישה נאשמים נוספים (מס' 5-9) אשר זוכו בהכרעת הדין.

המערערת 1 היתה והינה חברה פרטית המפעילה את "ריף הדולפינים" באילת, המערער 2 ("רוני") היה מנהלה של המערערת 1 והמערערים 3 ו-4 היו בתקופות הרלבנטיות עובדיה של המערערת.

גם הנאשמים 5-9 (אשר זוכו) היו עובדיה של המערערת.

בשלושת האישומים שבכתב האישום נטען כי החל מראשית יולי 2007 ועד לתחילת אוגוסט 2007 ביצעה המערערת במתחם הימי של ריף הדולפינים עבודות של התקנת רשתות פלדה לצורך יצירת גדר חדשה למתחם הימי של הריף - ועבודות שונות שהסתעפו מכך.

העבודות בוצעו בהזמנת המערערת ורוני, רוני היה המתכנן וקובע התוואי - והוא זה שנתן

את הוראות הביצוע לנאשמים 3-9 .

באישום הראשון, נטען כי במהלך העבודות שבוצעו ביום 5/7/2007 נגרמו נזקי שבירה הרס ועקירה לעשרות אלמוגים.

עבודות אלה בוצעו עפ"י הנטען באישום הראשון ע"י המערערים 2-4 עבור המערערת בהזמנתה ובהנחייתה .

באישום השני נטען כי ב- 31/7/07 וב- 1/8/07 המשיכו הנאשמים כולם (1-9) בביצוע העבודות השונות במתחם הימי של הריף. כתוצאה מעבודות אלה נגרם נזק נוסף לאלמוגים שבמקום.

נטען כי הנאשמים ביצעו העבודות האמורות על אף שפקחי רשות הגנים דרשו ב-5/7/07 וב- 13/7/07 מהמערערת ומרוני לחדול מביצוע העבודות על מנת למנוע המשך הפגיעה באלמוגים ובערכי הטבע המוגנים.

באישום השלישי נטען כי הנאשמים כולם המשיכו בביצוע העבודות גם ביום 2/8/07 - על אף הוראות פקחי הרשות לחדול מהעבודות וגרמו בכך פעם נוספת לפגיעה רבה באלמוגים ובערכי טבע מוגנים אחרים שבמתחם הריף.

3. בהכרעת הדין דחה בית המשפט קמא את טענות הנאשמים כי העבודות בוצעו בהיתר מפורש או מכללא המעוגן בהיתר ההפעלה שניתן למערערת להפעלת מתחם הריף.

באותו היתר שניתן למערערת נאמר כי:

"בעל ההיתר אחראי לתחזוקת הגדרות והמתקנים במים כך שהדולפינים לא יוכלו לצאת משטח החזקתם ותימנע פגיעה של דולפינים ממתקני האתר".

עפ"י טענת הנאשמים - העבודות נשאו כתב האישום נעשו כולן לשם "אחזקת הגדרות והמתקנים" - נוכח הבלאי ברשתות הגדר הישנות והצורך בהחלפתן.

נקבע בהכרעת הדין כי חובת המערערת לתחזוקת הגדרות והמתקנים אינה עולה כדי היתר לפגיעה בערכי הטבע שבמקום.

ככל שמדובר בעבודות אחזקה הגורמות לפגיעה באלמוגים ובערכי הטבע - אסורה פגיעה שכזו ככל שלא הותרה במפורש.

ביהמ"ש דחה טענות חלק מהנאשמים כאילו גורם מוסמך כלשהו התיר את ביצוע העבודות כפי שבוצעו.

אדרבא. נקבע בהכרעת הדין, כמימצא שבעובדה, כי לאחר ביצוע העבודות נשאו האישום הראשון - הורו פקחי רשות הגנים על הפסקה מיידית של העבודות - ועל אף הוראה זו המשיכה המערערת בהנחיית מנהלה, רוני, בביצוע העבודות והפגיעה באלמוגים.

נקבע כי העבודות, והפגיעה בערכי הטבע המוגנים שבעקבותיהן, בוצעו בהוראת והנחיית המערערת ומנהלה המערער 2 ("רוני") וכי המערערים 3 ו-4 לקחו חלק בביצוע העבודות בידיעה שהן מבוצעות ללא היתר ותוך הפרת הוראות הפקחים.

כאמור, בית המשפט זיכה את ארבעת הנאשמים מס' 5-9. זאת מתוך כך שנתר ספק לעניין "**מודעות** **להיעדר היתר לעבודות המבוצעות**" והיעדר ראיות מספיקות לחלקו המדויק של כל אחד מארבעת הנאשמים הנ"ל בעבודות השונות שבוצעו.

4. ארבעת המערערים טוענים כי טעה ביהמ"ש קמא במסקנתו המרשיעה. הן לעניין טיבה של העבירה בה הורשעו המערערים לפי סעיף 33 לחוק הגנים, והן למהות "ההיתר" האמור בהקשר זה וליסוד הנפשי הנדרש מכך.

בנימוקי הערעור המפורטים של המערערים 1 ו-2 נטען כי עבירת ה"פגיעה בערכי טבע" עפ"י סעיף 33 לחוק הנ"ל מתייחסת לפגיעה רצונית ומכוונת - ולא ל"פגיעה אינצידינטלית" נעדרת כוונת זדון או רצייה.

אדרבא, המערערת ורוני פעלו על מנת לשמר את מתחם הריף ולתקן הליקויים במערך הרשתות הישן שסיכן את ערכי הטבע שבמקום.

יתרה מזו, המערערת ומנהלה רוני חייבים היו בביצוע עבודות האחזקה מכח אחריותם והתחייבותם שבהיתר התפעול שמכוחו נוהל על ידם מתחם הריף.

המערערים 3 ו-4 (עומר ויניב) מצטרפים לטענות אלה של המערערת ורוני.

אולם הם מוסיפים וטוענים כי גם אם לא תתקבל אותה הטענה - לא היה מקום למסקנה מרשיעה בעניינם נוכח המסקנה המזכה בעניין הנאשמים 5-9.

בניגוד למערערת ולרוני שהיו יוזמי העבודות, מנחי הביצוע והאחראים לו, וקובעי תוואי ביצוע העבודות - היו הם (עומר ויניב) עובדים של המערערת במעמד זהה לנאשמים 5-9.

גם הם (עומר ויניב) לא יזמו את העבודות, לא היו האחראים לביצוע, לא נתנו ההנחיות וההוראות ולא קבעו את תוואי הנחת הרשתות.

הנימוקים מכוחם זוכו הנאשמים 5-9 תקפים לטענתם - ללא אבחנה - גם בעניינם שלהם, ועל כן דין היה שיזוכו מהעבירות כמותם.

ערעור המערערים 3 ו-4

5. אפתח בעניין המערערים 3 ו-4 (עומר ויניב).

עפ"י הנטען בכתב האישום, ועפ"י הקביעות העובדתיות שבהכרעת הדין, היו שניהם עובדים של המערערת וכפופים להוראותיה והנחיותיה כפי שניתנו ע"י המערער 2 - רוני.

העובדות הנטענות בכתב האישום אינן מציינות אבחנה או דירוג הירארכי במערערת בין עומר ויניב (נאשמים 3 ו-4) לבין חמשת עובדי המערערת הנוספים (הנאשמים 5-9).

המסקנה המרשיעה בעניין שניהם, לעומת הזיכוי של נאשמים 5-9, נעוצה בממצאי עובדה מסוימים (העולים בעיקר מעדויותיהם) כי הם נחשפו לחילופי דברים במהלך פגישה מסוימת בין רוני לפקחי הרשות ממנה יכלו לדעת או להבין כי הפקחים הורו לרוני להפסיק את ביצוע העבודות.

לאחר בחינת הדברים מסקנתי הינה כי נימוקי הזיכוי בעניין הנאשמים 5-9 עומדים בנסיבות העניין גם לזכותם של המערערים 3 ו-4.

אין מחלוקת כי ייזום העבודות, קביעת היקפן תכנון והאחריות לביצוען - כל אלה נעשו על ידי המערערת (בעלת הזיכוי להפעלת מתחם הריף) ומנהלה המערער 2 ("רוני").

אין מחלוקת כי המערערים 3 ו-4 - כחבריהם הנאשמים 5-9 - היו עובדי המערערת וכפופים ישירות ובלעדית להנחיות מנהלה - המערער 1.

אין גם מחלוקת כי העבודות - נשוא האישומים וההרשעה - היו במסגרת עבודות שיזמו וביצעו המערערת ורוני במסגרת פעילותה השוטפת של המערערת כמפעילת מתחם הריף.

בהינתן זאת, קריאה מדודה של התמונה כמכלול, מעלה כי בהקשר הדברים הנכון "מבצע העבודות" היתה המערערת שהתגלמה בשר ודם במנהלה המערער 2 - רוני.

העבודות שתוצאתן הייתה פגיעה בערכי הטבע (ה"יסוד העובדתי" של העבירה לפי סעיף 33 לחוק הגנים) בוצע

בהנחיית, בהוראת ובפיקוח המערערת ומנהלה המערער 1.

ביהמ"ש קמא קבע כי בנסיבות אלה ספק ממשי הוא אם חמשת עובדי המערערת, הנאשמים 5-9, היו מודעים לאבחנות הנדרשות בין עבודות תחזוקה שוטפות של מתחם הריף לבין עבודות העולות כדי פגיעה אסורה בערכי טבע מוגנים.

בסופו של יום - איני מוצא הצדקה להבחנה שנעשתה בעניין זה בין חמשת העובדים הנ"ל של המערערת (נאשמים 5-9) לבין שני עובדיה הנוספים (נאשמים 3-4).

שניהם עפ"י ממצאי הכרעת הדין, נכחו בשתי הזדמנויות במחלוקות שפרצו בין פקחי הרשות לבין מנהל המערערת האחראי על העבודות ("רוני").

ברם - איני מוצא כי די בכך לשכלל ולהקים רמת אחריות פלילית אישית של שני עובדים אלה למכלול העבודות שהיו ביוזמת, באחריות, ובתכנון החברה ומנהלה רוני.

6. והערה נוספת. העבירה נשוא ערעורים אלה הינה פועל יוצא של עבודות בניה ותחזוקה שביצעה המערערת.

המערערת הינה תאגיד המופעל והנשלט במוטת שליטה הירארכית.

שכיחות הן למשל עבירות בניגוד לחוק התכנון והבניה המבוצעות ע"י תאגיד.

האם ראוי ונכון יהיה לקבוע האחריות הפלילית באלה למלוא מנעד הניהול השליטה והביצוע - מבעל השליטה, המנכ"ל, הקבלן, קבלן המשנה, מנהל העבודה, ראש צוות עובדים, ועד לאחרון הטייחים והרצפים שלוקחים חלק בביצוע העבודות?

הבחינות הנדרשות לעניין קביעת רף האחריות האישית באותו מנעד אינן רק מתחום המודעות האינדיבידואלית של פלוני או אלמוני לקיומו של היתר או היעדרו.

נדרשת גם הבחינה המידתית לגבולות הגדרת ה"מבצע" תוך שמירת זיקה של ממש בין ה"מבצע" לבין "האחראי" או "היוזם".

שאם לא נאמר כך עלולים אנו להיכשל בבולמוס הפללות יתר.

7. מהנימוקים דלעיל, יש לקבל ערעורם של המערערים 3 ו-4 על הכרעת הדין ולזכותם מהעבירות שיוחסו להם.

זאת הן מתוך הספקות שפורטו בהכרעת הדין לעניין נאשמים 5-9 והן מיתר הנימוקים שפורטו לעיל.

ערעור המערערים 1 ו-2

עמוד 5

8. מכאן לערעורם של המערערים 1 ו- 2 על הכרעת הדין.

בטרם נבחן הטענות - נפנה ללשון סעיף 33 לחוק הדנים - הוא סעיף העבירה דנן.

33. (א) (1) השר רשאי להכריז על ערך טבע שלדעתו יש ערך בשמירתו או יש סכנה להכחדתו, כעל ערך טבע מוגן....

....(2)

(ב)

(ג) לא יפגע אדם בערך טבע מוגן, אלא בהיתר כללי או מיוחד מאת המנהל.

(ד) בסעיף זה -

"פגיעה" - לרבות השמדה, הריסה, שבירה, חבלה, קטיפה"

נפנה גם לתקנה 3 של תקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים) תשמ"ד-1984 - כדלהלן:

"3 (א) לא יפגע אדם בערך טבע מוגן, למעט ערכי טבע המפורטים בתוספת.

(ב) המנהל רשאי להתיר פגיעה בערך טבע מוגן אם הדבר דרוש לצרכי מחקר מדעי.

(ג)"

9. בהכרעת הדין ניתח בית המשפט קמא בפירוט רב את הראיות והעדויות הרבות שהובאו בפניו.

בממצאי העבודה והמהימנות נדחתה כבלתי מהימנה וכבלתי מסתברת בעליל, גירסתו של המערער 2 ועדותו כי בשלבים מסוימים של שיחותיו עם פקחי הרשות ניתנה הסכמתם לביצוע העבודות בדרך בה בוצעו.

גם טענתו כי פקחי הרשות לא הורו לו להפסיק העבודות (כמפורט בעובדות הנטענות באישום השני) נדחתה כבלתי מהימנה.

בית המשפט אימץ לעניין זה את עדויות התביעה לפיהן הרשות ופקחיה לא זו בלבד שלא התירו ביצוע העבודות אלא אף הורו למערער מפורשות להפסיקן.

יצוין כי עדויות אלה של התביעה נתמכו בחלקן גם בעדויות וגרסאות הנאשמים 3 ו-4 .

המדובר בממצאי עובדה שנקבעו ע"י הערכאה המבררת בפניה העידו העדים הרבים - ולא מצאתי עילה כלשהי להתערבות ערעורית בהם.

המערערים 1 ו-2 גם לא משיגים, הלכה למעשה, כנגד ממצאי עובדה אלה.

המערערים גם לא חולקים על כך שכתוצאה מהעבודות שיזמו וביצעו המערערת ומנהלה המערער 2 - נפגעו ערכי הטבע שבמתחם הריף.

המדובר במספר גדול של אלמוגים, דגים וערכי טבע מוגנים נוספים שבמתחם הריף.

10. טענות המערערים 1 ו-2 מתמקדות למעשה בטיבה של העבירה דן - הקבועה בסעיף 33 (א) לחוק. לשיטתם עבירה זו דורשת יסוד נפשי של זדון ורצייה.

יסוד נפשי שכזה לא רק שלא התקיים אלא היפוך הדברים.

המערערים ביצעו את העבודה במטרה להגן ולשמור על מתחם הריף וערכי הטבע המוגנים שבו.

הרשתות הישנות - שהגנו על מתחם הריף - ניזוקו והיה צורך של ממש בהחלפתן.

המדובר לטענתם בעבודות אחזקה של מתחם הריף אותו היו מחויבים המערערים לבצע מכוח תנאי הזכיון להפעלת המתחם אשר חייבו אותם (כמצוטט בפתח פסק דין זה) ב"..... תחזוקת הגדרות והמתקנים במים"

הנזקים שנגרמו לאלמוגים ולערכי הטבע נוספים - הינם לטענת המערערים, תוצאות אינצידנטליות ובלתי נמנעות מביצוע העבודות האמורות. אלמלא בוצעו העבודות, כך הטענה, היו נגרמים נזקים משמעותיים יותר מתנודות הרשתות הישנות במי המתחם תוך פגיעה נמשכת באלמוגים ובשאר ערכי הטבע.

11. לא מצאתי ממש בטענות המערערים 1 ו-2.

אכן, המערערים היו מחויבים עפ"י תנאי ההפעלה של מתחם הריף בביצוע עבודות תחזוקה - לרבות גידור הרשתות.

אולם - ביצוע עבודות שכאלה אינו פוטר אותם ולא פטר אותם מחובת שימור ערכי הטבע המוגנים שבמקום ואיסור הפגיעה בהם.

חובת המערערים לתחזק את מתחם הריף - לרבות גדרותיו המרושתות שבמי הים - אין משמעה פטור מאיסור פגיעה בערכי הטבע המוגנים.

טענתם כי הפקדתם על ביצוע עבודות התחזוקה השוטפות במתחם הריף כמוה כשחרורם מאיסור הפגיעה בערכי הטבע אשר בו, אינה מתקבלת על הלב או על הדעת .

הוא הדין לטענתם הנוספת כי בהיותם האחראים על תחזוקת מתחם הריף - לא יחול עליהם איסור הפגיעה בערכי הטבע אשר בו, אלא אם עשו זאת במזיד ובכוונת מכוון.

אדרבא. בהיותם נאמני הציבור בשמירת ואחזקת מתחם הריף וערכי הטבע המוגנים אשר בו - אחריותם להימנע מפגיעה באותם ערכי טבע מוגנים - מוגברת.

זאת נוכח רמת המודעות המוגברת המצופה משומרי ונאמני מתחם הריף בכל הקשור לרגישותם של ערכי הטבע המוגנים אשר בו, לזהירות המופלגת הנדרשת בביצוע עבודות כלשהן בתוך אותו המתחם, ולקבלת ההיתרים הנדרשים לעבודות שכאלה מהמוסמכים לכך עפ"י החוק.

12. אכן יתכן מצב בו נדרשות עבודות תחזוקה במתחם הריף אשר תוצאתם הבלתי נמנעת תהיה בפגיעה מסוימת באלמוגים ובערכי טבע מוגנים נוספים המצויים בו.

במצב דברים שכזה אמורים להיבחן ע"י המוסמכים לכך עפ"י הדין מכלול השיקולים והסיכונים הנדרשים לצורך קבלת החלטה מושכלת לעניין עצם ביצוען של העבודות, היקפן, ונקיטת כל הצעדים הנדרשים למזעור נזקי הלוואי הכרוכים בביצוע עבודות שכאלה.

עריכת איזונים ושיקולים אלה הופקדה ע"י המחוקק בידי השר והרשויות שנקבעו לכך בחוק דנן.

כל עוד לא יינתן היתר, ע"י המוסמכים לכך על פי החוק, נותר במלוא תוקפו איסור הפגיעה בערכי הטבע המוגנים.

13. היסוד הנפשי הנדרש להתגבשות העבירה לפי סעיף 33 לחוק דנן - הינו "המחשבה הפלילית" באחת משתי חלופותיה שבסעיף 20 לחוק העונשין.

לאמור "כוונה" או "פזיזות".

טענת המערערים לפיה המדובר בעבירה הדורשת דווקא את יסוד "הכוונה" - דהיינו רציה או זדון - אין לה על מה שתסמוך.

המערערים 1 ו-2, כעולה גם מעדויות של המערער 2 עצמו, מעולם לא חלקו על כך כי היו מודעים להיתכנות "נזקי הלוואי" העלולים להיגרם לאלמוגים ולערכי הטבע הנוספים כתוצאה מביצוע העבודות.

טענתם כי הדבר הותר להם במפורש או מכללא מכוח תנאי ההפעלה של מתחם הריף - נבחנה ונדחתה כמפורט לעיל.

טענתם כי לא היתה להם מטרה זדונית מכוונת לפגוע באלמוגים ובערכי הטבע - אין בה להפחית מעוצמת מודעותם להיתכנות קרובה לוודאי להתרחשות נזקים שכאלה כתוצאה מהעבודות שיזמו, תכננו וביצעו במתחם הריף. בכך השתכללה אצל המערערים 1 ו-2 המחשבה הפלילית הנדרשת לעניין העבירה בה הורשעו.

14. המערערים 1 ו-2 מפנים לתקנה 3 ל"תקנות הגנים".

בתקנה 3 (ב) הוסמך השר להתיר פגיעה בערכי טבע מוגנים ל"צורכי מחקר מדעי".

מכאן מבקשים המערערים ללמוד כי "ההיתר" הפוטר מאחריות פלילית בעבירה לפי סעיף 33 לחוק מצמצם לתחום זה בלבד.

מכאן, כך טענתם, יש לצמצם את היקף האיסור הגורף לפגיעה בערכי טבע אך ורק לפגיעה הזדונית והמכוונת ולהוציא מתחומי פגיעה אינצידנטלית שאינה מכוונת וזדונית.

איני מוצא ממש בטענה זו של המערערים - העומדת בניגוד לפשוטה של הוראת האיסור בסעיף 33 ומנוגדת בעליל לתכליתה של הוראת חוק זו.

15. מטעמים אלה, ומנימוקי המפורטים כדבעי של בית המשפט קמא בהכרעת הדין מוצא אני כי הרשעת המערערים 1 ו-2 בדין יסודה. ויש לדחות על כן את ערעורם על הכרעת הדין.

16. ומכאן לערעור המערערים 1 ו-2 על גזר הדין.

לטענת המערערים סכום הקנסות שהוטל על כל אחד מהם (₪ 150,000) מופרז לחומרה וזאת במיוחד בתוצאת "כפל הקנס" - למערערת ולמנהלה - המצטבר יחדיו ל- 300,000 ₪.

נטען כי סכומי קנסות אלה חורגים משמעותית מרמת הקנסות המקובלת בעבירות מעין אלה.

עוד נטען, כי אחרי ככלות הכל מטרת וכוונת המערער 2 היתה לפעול לשימור מתחם הריף ולאחזקתו הנאותה. על כן לא היה מקום למצות עימו - או עם המערערת - את חומרת הדין ברמת הקנסות הנ"ל.

17. לאחר בחינת הטענות - לא מצאתי מקום לשנות מגזר הדין בעניין המערערים 1 ו-2.

החומרה היתרה שבביצוע העבירות על ידם מתבטאת בראש ובראשונה בכך שהם היו אמורים להיות נאמני הציבור ו"שומרי החותם" שלו - בהגנה על ערכי הטבע המוגנים והייחודיים שבמתחם ריף הדולפינים.

העבודות שיזמו וביצעו היו אמנם במסגרת עבודות אחזקה של המתחם - ברם הם התמידו בביצוע תקופה ארוכה (למעלה מחודש ימים) על אף שלא קיבלו לכך היתר ועל אף שתוך כדי ביצוע העבודות הורו להם פקחי הרשות לחדול מכך ולהפסיק את ביצוע העבודות.

המערערת 1 הינה חברה אשר שיקוליה בהפעלת המתחם הם מסחריים במובהק.

דווקא משום כך מתעצמת חשיבות ההקפדה על הימנעות מביצוע עבודת כלשהן במתחם - העלולות לפגוע בערכי הטבע המוגנים - מבלי להביא הדברים לאישור הגורמים המוסמכים עפ"י החוק והנקיים משיקולי הרווח והמסחר.

העבודות שביצעו המערערים היו בהיקף משמעותי ונמשכו לאורך תקופה ממושכת.

המערערים היו מודעים לפגיעה שתגרם כתוצאה מכך לערכי הטבע הנדירים והמוגנים.

היקף הפגיעות שנגרמו לאלמוגים ולערכי הטבע הנוספים הינו משמעותי ביותר - כמפורט בגזר הדין.

זאת ועוד. המערערת ומנהלה המערער 2 הורשעו כבר בעבר בעבירות זהות של פגיעה בערכי טבע מוגנים - אם כי בהיקפי פגיעה נמוכים יותר.

נתון זה יש בו להוות שיקול מחמיר בקביעת עונשם בעבירות הנוכחיות.

18. כידוע, ערכאת הערעור לא תתערב בעונשים שגזרה הערכאה הדיונית - אלא שעה שהמדובר בענישה הסוטה משמעותית מרמת הענישה הנדרשת והראויה.

לא מצאתי כזאת בגזר הדין קמא הנמצא בעיני ראוי ומאוזן.

על כן - מהנימוקים דלעיל ומהטעמים המבוארים והנכוחים של בית המשפט קמא - יש לדחות ערעור המערערים 1 ו-2 על גזר הדין.

הערת התנצלות

19. ערעורים אלה הוגשו בדצמבר 2013. בדיון בערעורים מיום 26/3/14 נעתרנו לבקשת ב"כ הצדדים להגיש סיכומים בכתב. אחרון הסיכומים הוגש עוד במאי 2014.

לצערי - עקב מחדל במעקב אחר הבאת התיק לכתיבת פסק הדין, נשמטה משימה זו מיומני והדבר נתגלה לי בימים אלה.

המדובר במחדל הרובץ לפתחי באחריותי כאב"ד המותב, ואני מתנצל בזה בפני הצדדים על העיכוב הממושך במתן פסק הדין.

סוף דבר

20. לאור כל המפורט לעיל, אציע לחברי למותב כדלהלן:

א. לקבל ערעורם של המערערים 3 ו-4 (עומר ויניב), לבטל הרשעתם ולזכות אותם מהעבירות שהורשעו בהן.

ב. לדחות ערעורם של המערערת 1 והמערער 2 (רוני זילבר) על כל חלקיו.

ג. להורות כי הקנסות שהוטלו על המערערים 1 ו-2 (ואשר ביצועם עוכב) ישולמו על ידם תוך 75 ימים מהיום.

יוסף אלון, שופט
נשיא

השופט י. צלקובניק

מקובלת עלי התוצאה אליה הגיע חברי, הנשיא, לעניין הערעורים על הכרעת הדין והעונש שהוטל. אעיר, כי מצטרף אני בכל הכבוד, להנמקות חברי, כמפורט בסעיף 5 לחוות דעתו, באשר לקבלת ערעוריהם של המערערים 3 ו-4. באשר להערה בסעיף 6 לחוות הדעת, אשאירה לבחינה לעת מצוא.

יורם צלקובניק, שופט

השופטת י. רז-לוי

אף עלי מקובלת התוצאה אליה הגיע חברי כב' הנשיא, הן בדחיית הערעור בעניינם של המערערים 1 ו-2 בנוגע להכרעת הדין ולעונש שהוטל עליהם, והן בקבלת הערעור בעניינם של המערערים 3 ו-4.

באשר למערערים 3 ו-4 אוסיף כי לטעמי התעורר ספק סביר בדבר ידיעתם כי העבודות מבוצעות ללא היתר (בשלב בו חודש ביצוען), בשים לב לאפשרות הנחתם שהמערער 2 הסדיר את הנדרש לחידוש העבודות, ולכך שהעבודות בוצעו הלכה למעשה בהנחייתו, בהוראתו ובפיקוחו של המערער 2, כפי שבואר בפסק דינו של חברי כב' הנשיא.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן הוחלט פה אחד לדחות את ערעור המערערים 1-2 על הרשעתם וגזרי דינם ולקבל את ערעור המערערים 3 ו-4 ולבטל את הרשעתם.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ו, 05 יוני 2016, בנוכחות הצדדים.

יעל רז לוי, שופטת

**יורם צלקובניק,
שופט**

**יוסף אלון, שופט
נשיא אב"ד**